

Non Omnis Moriar

–tríptic–

Nicolau Dols

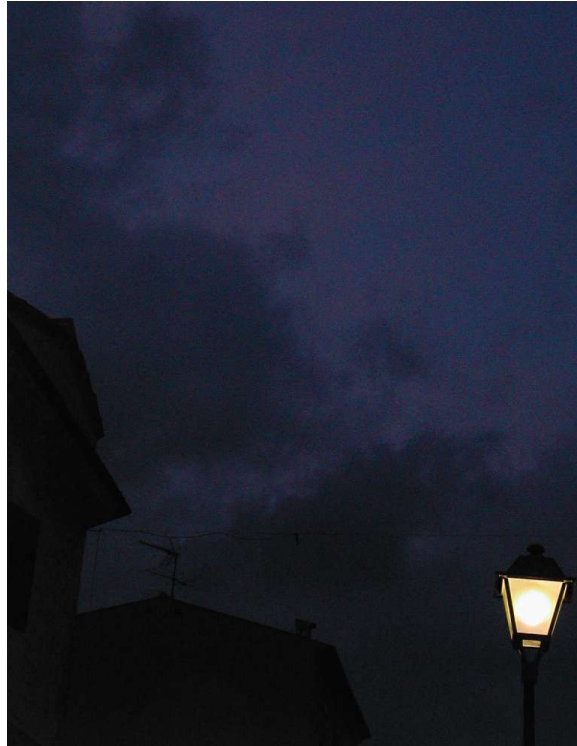
NON OMNIS MORIAR (I)

És horabaixa i ara el sol rodola
damunt l'entrada del sepulcre blanc.
Tot s'ha acomplert, el fang ja torna al fang
i amb mà suau la fosca ja em bressola.

Ara una gota es llança tota sola
costa avall, avançada de la sang,
pel tall més esmolat de l'esvoranc
que ha obert precis el ganivet que immola.

El cos sencer em raja i em supura
i em puja una semblança de dolor,
l'única cosa meva que perdura

en penyora del sol, la mar, l'amor,
de tots els béns de la mirada pura
enllà del temps i l'última remor.

NON OMNIS MORIAR (II)

Un somriure que es perd dins la nit closa,
una mà que es rendeix sobre el llençol,
una volva de cendra que es dissol,
i un silenci blanquíssim que s'imposa.

Una veu ofegada que no gosa,
un gest mig endegat que ara no vol,
uns llavis mossegats pel desconsol
i una buidor insondable en cada cosa.

Llàgrima, desesper, dolor, ferida,
misèria, suada, espasme, crit,
sang, amargor, pantaix, ofec, partida,

adéu, silenci, solitud, oblit,
fosca, misteri, malaltia, vida.
I més enllà la nit, només la nit.

NON OMNIS MORIAR (III)

Serà blanc el matí de la mirada,
quan reviscolerà la llum del cos
amb la puixança nova de les flors
per cada plec de pell renovellada.

Com un sospir feixuc la porta es bada
—adéu, misteri de la nit, redòs
de la fosca, novembre de les pors:
per què em cercau allà on no faig estada?

Correu: que tothom sàpiga on he anat,
que em cerquin pels carrers de la infantesa,
per les cales del més suau embat

o pels jardins de la paraula entesa.
Cap altre lloc permet al gra de blat
tornar més vida que la vida presa.